

קידושין מד

עניין: צווח ר"ל כי כרוכיא

פני יהושע (מג):

על כרחך דהא דזכי רחמנא נערה יד יתירא יד עצמה היינו מסברא דכיון דמתגרשת בעל כרחה ומכנסת עצמה לרשות אביה לא גריעא יד דידה משליחות של אביה כמ"ש (הרמב"ם) [הרמב"ן] ז"ל בפרק התקבל וכיון דלא ידעינן בגירושין יד דידה אלא מהאי סברא ממילא לא שייך הקישא בכה"ג כמ"ש בכמה דוכתי במכילתין דמידי דלא כתיב בהדיא אלא מסברא לא שייך לומר אין היקש למחצה אלא הכל תלוי בסברא היכא דשייכי,

ארץ צבי (פרומר) ח"א סי' י"ב

וזה מחליט עם מש"כ בס' כש"ט בשם ס' הקנה ז"ל דכל דרשות שהחורה נדרשת הוא התפשטות הארה מן המלמד אל הלמד :

ובאשר זה דרכי חני עני להמליח מקור מן החורה הנגלית אל הגסתר וכמבואר בזה"ק פ' וישלח מנו גלויא אחי לירי פנימאה נלע"ד מקור לדברי הבעש"ט

ולחומר הנושא נלע"ד עפמ"ש בס' שערי אורה טעם עפ"י סוד למה חסאת בעי לפון וכ' ח"כ בשלמי ליבור דל"ש טעם זה למה לריך לפון ותי' היקשא הוא מבואר דעיקר הדבר לריך טעם למה הדין כן. והשאר שלמדים ממנו ח"כ טעם רק כיון דהם למדים ממנו יש להם קצת שווי להמלמד ממי' חע"ג דל"ש טעם דהמלמד בהם ג"כ הדין בהם כן דהדין מתפשט מן המלמד אל הלמד כמ"ש בס' כש"ט בשם הקנה דכל למד הוא התפשטות הארה מן המלמד אל הלמד ח"כ שורש הדבר הוא צפרישה דכל ירדותיו בהשכמה ה' וזה לריך טעם וכל ירדותיו הוא מלד ילפותא חע"ג דל"ש הטעם :

[ודע דזה להיפוך ממה שבי' הפ"י קידושין מ"ה. גבי צווח ר"ל כי כרוכיא וילאה והיתה וליה דאשגח ב' וכ' דל"ש היקש רק היכא דהדין מגזה"כ אבל היכא דהדין במלמד מחמת טעם כשאין שייך טעם לא ילפינן ובשערי אורה מבואר להיפוך מן הקלה אל הקלה דח"כ שהלמנו יח' שייך בו הטעם :